

Glòria Marín

No sé si vull un nòvio o un gos

animallibres

Dissabte 1 d'abril

Estreno aquesta llibreta, perquè necessito esbravar-me.

La situació a casa és insuportable!

Els meus germans han estat abduïts per l'estupidesa dels setze anys i els meus pares estan sobrepassats pels esdeveniments familiars que diàriament aquest parell d'impresentables provoquen.

Acostumada a dir què opino de les coses i compartir situacions tots junts, últimament he optat per no obrir boca.

Com si això no fos prou, avui he estat testimoni d'una escena que em pot arrossegar a un greu problema: he enxampat l'Anna, la meva germana gran i bessona del meu germà gran, l'Albert, fent-se un petó amb el Marçal, el nostre veí.

No hauria passat res si ella no m'hagués vist, però ho ha fet i m'ha amenaçat dient que si dic alguna cosa, vindrà de nit a l'habitació i em tallarà els cabells al zero.

No ha estat una amenaça de mort, tampoc callia.

La veig capaç de fer-ho.

No suporto els problemes i molt menys els crits que últimament formen la banda sonora d'aquesta casa.

Després de dies i dies de recerca i estudi, he aconseguit crear la poció màgica que necessitava per fer desaparèixer els meus germans!

M'ha quedat un xic líquida i l'he hagut d'espessir amb una mica de farina, talment com si fos un pastís.

Tenia ganes d'experimentar si funcionava, he esperat que la casa emmudís i, dins del silenci més profund de la nit i de puntetes, sense fer soroll, he anat al quarto de bany.

Amb molta cura, he sucats els raspallets de dents dels bessons dins la poció.

Com la fera que espera la seva presa, instal·lada al capdamunt de l'escala, he esperat hores per poder contemplar el que els meus ulls es delien per veure.

Primer un, després l'altre, els meus germans besons han caigut estabornits al bell mig del passadís i s'han encongit fins a arribar a la mida d'una agulla d'estendre roba.

Ha estat fàcil agafar-los i tancar-los dins d'una petita capsa, agafar el millor paper de regal que he trobat i embolicar-los.

Amb el paquet a la motxilla he anat a correus per fer un enviament exprés.

No sé quant durarà l'efecte de la poció, només espero que tingui temps d'arribar a la Selva.

Contenta com unes castanyoles, he tornat a casa i, quan he girat la cantonada, m'he trobat que l'edifici s'ha encongit com un mitjó.

La meva ment ha visualitzat la seqüència dels fets: segur que el pot de la poció ha caigut de la calaixera de l'entrada quan he marxat.

He cridat els pares i no he rebut cap resposta.

La tristesa m'omplia les butxaques.

Amb cura, he agafat el que quedava de casa, ho he posat dins la motxilla i he arrencat a córrer. No vull parar, aniré a prop de la platja i quan la poció deixi de fer efecte, s'haurà fet realitat el somni dels pares, tindrem una casa a la platja!

Buf! tant de bo tingués una poció màgica!

M'agrada escriure històries que se'm passen pel cap, perquè són com somnis i després me n'oblido.

Me'n vaig a dormir.

Diumenge 2 d'abril

He intentat evitar la meva germana durant tot el dia i no ha estat fàcil.

Avui hem anat a dinar a casa dels avis.

Quan els bessons han començat a bordar = esbrancar-se, ara no recordo per què, he tocat el dos i he anat amb l'avi al seu despatx.

Últimament està força cansat, jo el veig amb la mateixa vitalitat de sempre, però l'àvia ho ha comentat als pares.

Li he explicat que ahir vaig escriure una història i que m'he proposat escriure cada dia una mica.

M'ha mirat per sobre de les ulleres i m'ha preguntat si faria un diari personal.

No sé si tinc moltes coses per explicar, li he dit.

–Caram, si amb tretze anys no tens coses per explicar, ja pots plegar! –ha sentenciat, per acabar

dient:— Alba, has de saber que sempre pots fer córrer la imaginació i crear-te un món a mida, el que més t'agradi.

M'he quedat palplantada mirant-lo, perquè era com si l'avi em llegís el pensament.

No m'he aguantat i li he explicat el petó de l'Anna amb el Marçal i l'amenaça.

L'avi ha rigut tant que l'àvia ha entrat per veure què passava.

—Que poca solta, dir-te que et tallarà els cabells!
—ha dit l'àvia, aguantant-se les ganes de riure.

Hem estat una bona estona xerrant tots tres, de tot una mica.

Ara només espero que no diguin res als pares.

De fet, si ho fan, l'Anna ja s'espavilarà.

Jo no penso obrir la boca.

Dilluns 3 d'abril

M'ofego a casa.

Ara mateix, tancada a la meva habitació, els seus crits pugen i es filtren per sota la porta. Buf, em posen de mala lluna.

Avui, mentre estàvem a classe de català, ha entrat

un colom per la finestra. El pobre anava de bòlit d'un cantó a l'altre, mentre tots cridàvem.

La pobra bèstia també s'ha espantat.

Ha estat genial quan s'ha cagat a l'espatlla de la Núria, la finolis de la classe.

Una tifa llefiscosa, verda i calenta, ha caigut damunt del seu jersei de marca i la seva cara d'espant ha estat de pel·lícula.

L'Aaron és qui ha agafat el colom i l'ha anat a deixar al pati.

Ha estat bé, perquè mentre la Núria ha sortit de classe per netejar-se el regalet, l'Helena, la mestra de català, ens ha explicat que cada vegada n'hi ha més de coloms per manca de depredadors, i que poden arribar a provocar malalties i malmeten molts monuments arquitectònics.

Quan la Mar ha preguntat: «Llavors, per què el colom blanc amb una branca d'olivera és el símbol de la pau?».

L'Helena ha dit que aquest símbol ve de l'Arca de Noè; es veu que un colom va anunciar que la terra ja no estava inundada, perquè va poder agafar una branca d'una olivera.

Tots ens hem quedat amb un pam de nas.

La cosa s'anava complicant: que si la Bíblia, que si el diluvi universal...

Fins que ha sonat el timbre.

No hi havia pensat fins ara, en el colom, i això que quan hem sortit de l'institut ha estat la notícia del dia.

M'imagino que caic a dins d'una gàbia immensa plena de coloms que xisclen i tenen els becs afilats, que fan saltirons per agafar-me, alcen les ales i em claven les urpes. Renoi, no hi ha dubte que m'agafarien les cagarrines i plaf!

Dimarts 4 d'abril

S'han apagat tots els sorolls de la ciutat. Tots, menys els d'aquesta casa.

Fa dies que penso si no hauria de fugir, marxar, deixar-ho tot i plantar-los a tots.

No ho faré, perquè no vull preocupar els pares, no m'agrada que pateixin. Ja en tenen prou, amb els bessons.

Quan els sento a dir que tenen una «mala adolescència» no ho acabo d'entendre.

He buscat el significat.

Adolescència = Període de la vida que segueix la infància i precedeix l'edat adulta.

I jo em pregunto: aquest període durarà fins que tinguin cinquanta anys?

Quin horror.

Avui he acompanyat la Mireia a passejar el Pet, el seu gos.

M'ho he passat molt bé, m'agradaria molt tenir-ne un, de gos.

Quan el crida et petes de riure: Pet, vine! Pet, aquí no! Pet! Pet!

Ella diu que li agradaria tenir germans i jo me la miro amb cara de granota i li dic que està com un llum.

Molt millor tenir gos!

Passeges, li pots parlar, t'escolta, et creu i et fa companyia.

Perquè el Pet té la virtut de fer totes aquestes coses.

És un gos d'atura català, pelut i aspre.

M'agrada acaronar-lo i fer-li moixaines; ell es deixa fer, s'estira de panxa enlaire i jo li frego el ventre.

La Mireia no em pot entendre. De fet, jo tampoc l'entenc a ella, és clar.

Dimecres 5 d'abril

Avui a l'hora del pati ens ha caigut una pilota on érem la Paula, la Mireia, la Martina i jo, i el noi que

l'ha vingut a buscar ens ha parlat! Cosa estranya, perquè els de segon d'ESO ens acostumen a ignorar.

La Paula li ha dit que no passava res i, dibuixant un somriure, s'ha presentat.

Jo estava segura que el noi se'n riuria, perquè és la tònica general, però ell li ha fet saber que es diu Kilian. Abans que fes mitja volta, la Paula ja se n'ha enamorat.

La resta del matí se l'ha passat somiant amb el noi.

Des que estem a l'institut, la majoria de companys s'enamoren i es desenamoren com qui es canvia de samarreta.

És com una epidèmia.

Sort que no s'encomana.

A mi no m'interessa gaire aquest tema. De fet, si penso en el futur, em veig viatjant i vivint sola.

M'agradaria ser periodista.

Quan parlem del futur amb la Mireia, ella diu que podríem treballar juntes.

Ella té clar que vol estudiar criminologia, i estic segura que ho serà.

Li agraden els successos, està enganxada a totes les sèries de crims.

Sempre diu que arribar a posar-se en la ment del criminal ha de ser una passada.

Jo no tinc tan clar que ho sigui.

Diu que molts cops somia que està dins de l'escena d'un crim.

Em fa gràcia, perquè en tots els seus somnis surt el Pet, diu que és un gran ajudant i que té un olfacte bestial per caçar el dolent.

Dijous 6 d'abril

A la Paula no hi ha qui l'aguanti, diu que li agrada molt el tal Kilian, el noi d'ahir.

Estem al tercer trimestre i és com si aquest noi hagués caigut del cel, i mira que fa temps que fa el fanfarró davant les noies de primer, però ella el va descobrir ahir, i ara no pot viure sense ell.

La Paula em preocupa força, fa dos mesos que els seus pares es van separar i té un cacau mental molt bèstia.

Quinze dies amb el pare, quinze dies amb la mare.

La seva germana petita ho porta molt malament i, quan toca canviar de casa, es passa la primera nit plorant, i ella és qui la consola.

No sé per què els pares no es plantegen canviar-se ells de casa. Seria més fàcil.

No li he dit res a ella, prefereixo escoltar-la i no fer preguntes sobre coses que no té ganes d'explicar. Per això m'ho explica tot.

Com que la Mireia és ràpida i oportuna, quan ha vist que els ulls de la Paula estaven a punt de vessar, ha decidit que demà a la tarda anirem de botigues.

Divendres 7 d'abril

Aquesta tarda ha estat genial!

Com els tres mosqueters, la Paula, la Mireia i jo hem anat de *shopping*!

Hem entrat a les galeries del centre i ens hem emprovat tots els barrets que hem trobat, fent ganyotes i rient fins a agafar el singlot.

Estàvem tan esverades que hem decidit anar a berenar.

Ens estàvem menjant un suís, quan la Mireia ha fet una ganyota: ulls en blanc i bigoti de nata, i la Paula i jo que teníem la boca plena hem esclafit a riure i ho hem omplert tot de nata i xocolata.

Les senyores que estaven al costat de la nostra taula ens han cridat l'atenció.